

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „Долинівське“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 51 Закону України „Про третейські суди“, частини другої статті 350 Господарського процесуального кодексу України

Київ
2 квітня 2026 року
№ 77-3(II)/2026

Справа № 3-36/2026(96/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуєчий,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович – доповідач,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „Долинівське“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 51 Закону України „Про третейські суди“ від 11 травня 2004 року № 1701–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 35, ст. 412) зі змінами, частини другої статті 350 Господарського процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „Долинівське“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням

(вх. № 16/96 від 17 лютого 2026 року) визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), частину третю статті 51 Закону України „Про третейські суди“ від 11 травня 2004 року № 1701–IV зі змінами (далі – Закон), частину другу статті 350 Господарського процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини третьої статті 51 Закону рішення третейського суду може бути оскаржене та скасоване лише з таких підстав: справа, по якій прийнято рішення третейського суду, не підвідомча третейському суду відповідно до закону; рішення третейського суду прийнято у спорі, не передбаченому третейською угодою, або цим рішенням вирішені питання, які виходять за межі третейської угоди; якщо рішенням третейського суду вирішені питання, які виходять за межі третейської угоди, то скасовано може бути лише ту частину рішення, що стосується питань, які виходять за межі третейської угоди; третейську угоду визнано недійсною компетентним судом; склад третейського суду, яким прийнято рішення, не відповідав вимогам статей 16–19 Закону; третейський суд вирішив питання про права і обов’язки осіб, які не брали участь у справі.

Згідно з частиною другою статті 350 Кодексу рішення третейського суду може бути скасовано у разі, якщо: справа, у якій прийнято рішення третейського суду, не підвідомча третейському суду відповідно до закону; рішення третейського суду прийнято у спорі, не передбаченому третейською угодою, або цим рішенням вирішені питання, які виходять за межі третейської угоди; якщо рішенням третейського суду вирішені питання, які виходять за межі третейської угоди, то скасовано може бути лише ту частину рішення, що стосується питань, які виходять за межі третейської угоди; третейську угоду визнано судом недійсною; склад третейського суду, яким прийнято рішення, не відповідав вимогам закону; третейський суд вирішив питання про права та обов’язки осіб, які не брали участі у справі.

Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що оскаржувані приписи Закону та Кодексу порушують статтю 55, пункт 1 частини другої статті 129

Конституції України. Товариство зазначає, зокрема, що „розгляд третейським судом справи без участі сторони у справі і за відсутності доказів вручення сторони у справі ухвали третейського суду про відкриття провадження у третейській справі та призначення справи до розгляду, і прийняття третейським судом рішення за результатами такого розгляду третейської справи означає, що Акт правосуддя не відбувся, що особу було фактично позбавлено третейським судом права на судовий захист“.

Товариство, обґрунтовуючи свою позицію, посилається на окремі приписи Конституції України, Закону, Кодексу, на міжнародні акти, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. Товариство та Приватне підприємство „АДЛЄР“ (далі – Підприємство) 27 лютого 2023 року уклали договір поставки товару. Підприємство 1 вересня 2025 року звернулося до Третейського суду з позовом до Товариства про стягнення заборгованості, пені, 30% річних, штрафу, інфляційних втрат і збитків на підставі договору поставки.

Третейський суд рішенням від 15 вересня 2025 року задовольнив частково позов Підприємства до Товариства: стягнув з відповідача на користь позивача 5 459 026, 19 грн заборгованості та грошових коштів, нарахованих у зв'язку з неналежним виконанням зобов'язань за договором поставки товару, а також 36 336, 00 грн третейського збору.

2.2. Підприємство 17 вересня 2025 року подало до Північного апеляційного господарського суду заяву про видачу виконавчого документа про примусове виконання рішення Третейського суду, посилаючись на невиконання його Товариством у добровільному порядку. Водночас Товариство 30 вересня 2025 року подало до цього ж суду заяву про скасування рішення Третейського

суду, яку мотивовано тим, що рішення ухвалено за відсутності Товариства, якому не було належним чином повідомлено про час і місце розгляду третейської справи.

Північний апеляційний господарський суд ухвалою від 23 жовтня 2025 року заяву Товариства задовольнив, рішення Третейського суду скасував, у задоволенні заяви Підприємства відмовив.

2.3. Колегія суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду постановою від 11 грудня 2025 року апеляційну скаргу Підприємства задовольнила: ухвалу Північного апеляційного господарського суду від 23 жовтня 2025 року скасувала; ухвалила нове рішення, яким відмовила у задоволенні заяви Товариства про скасування рішення Третейського суду; задовольнила заяву Підприємства про видачу виконавчого документа на примусове виконання рішення Третейського суду; видачу відповідних наказів доручила Північному апеляційному господарському суду.

Верховний Суд, в обґрунтування своєї позиції, зокрема, зазначив, що „зі змісту рішення від 15 вересня 2025 року вбачається, що при його ухваленні Третейський суд вирішив питання про права та обов’язки Товариства саме як сторони третейського розгляду, тому заявник помилково кваліфікує свій статус у відповідному третейському спорі як особи, що не брала участі у справі“; „немає підстав для висновку про недотримання Третейським судом порядку направлення Товариству копії ухвали про відкриття провадження у справі; Товариство не навело об’єктивних причин неотримання ним відповідного поштового відправлення у розумний строк“.

3. Розв’язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. За Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55). За змістом абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ недотримання вимог пункту 6 частини другої статті 55 цього закону свідчить про неприйнятність конституційної скарги.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України, проаналізувавши зміст та вимоги конституційної скарги, дійшла висновку, що Товариство не обґрунтувало тверджень щодо неконституційності частини третьої статті 51 Закону, частини другої статті 350 Кодексу, натомість обмежилась цитуванням приписів Конституції України, оскаржуваних приписів Закону та Кодексу, а також висловило незгоду із законодавчо встановленою процедурою повідомлення сторони про місце і час розгляду справи Третейським судом та відповідного контролю за нею.

3.2. Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „Долинівське“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 51 Закону України „Про третейські суди“ від 11 травня 2004 року № 1701–IV зі змінами, частини другої статті 350 Господарського процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**